

HIEKKAKIELTEN KIROUS 1

ULJASMAA

VARJOJA VUORELLA

SOTURI-
KISSAT-
SARJAN
TEKIJÄLTÄ

ERIN HUNTER

WSOY

ULJASMAA

Sarjassa aiemmin ilmestynyt:

Hajonnut lauma

Savannin laki

Veren ja luun voima

Hiipivät varjot

Henkiensyöjät

Leijonan vala

ERIN HUNTER

Uljasmaa

HIEKKAKIELTEN KIROUS 1
VARJOJA VUORELLA

SUOMENTANUT
VILLE VIITANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

BRAVELANDS: CURSE OF THE SANDTONGUE:
SHADOWS ON THE MOUNTAIN

Copyright © 2021 by Working Partners Limited
Sarjan luonut Working Partners Limited
Kartan kuvitus © Virginia Allyn 2021
Kuvitus © Owen Richardson 2021
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Ville Viitanen ja WSOY 2023

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-49454-7
PAINETTU EU:SSA

ULJASMAA

Paviaanumetsä

Vesikuoppa

Suuren vanhemman aukio

Ha

Sala

Laidunmaat

Esi-isämme tasanko

ankalanlauman revüri

Laakso

amariu

Korppikotkien lampa

ESINÄYTÖS

Lämpimät ilmapirrret kantoivat Vapaasiipeä ylemmäs, kunnes hän oli niin korkealla Uljasmaan savannin yläpuolella, että saattoi nähdä sen kokonaisuudessaan: lännen kaukaiset vuoret, metsät ja niitä hopeanhohtoisina koukeroina halkovat joet, aavaa ruohotasankoa reunustavat idän järvet. Taivas oli tänään pilvetön ja ilma lasinkirkasta, joten gasellikotkanaaraan tarkat mustat silmät saattoivat tarkastella kaukana alhaalla levittäytyvää kullanhohtoista maata minkään häiritsemättä. Suuret laumat elivät yltäkyläistä elämää. Hänen allaan virtasi gnuita, puhveleita ja seeproja valtavina massoina, kun ruohonsyöjät seurasivat ikiaikaisia vaellusreittejään. Joet ja järvet välkehtivät suoraan taivaanlaelta paahtavassa keskipäivän auringossa. Vapaasiipi erotti utuisena harmaana juovana pohjoiseen vaeltavan norsuperheen, sekä ryppään keltaisia läiskiiä, joka oli laiduntava gasellilauma.

Mutta saalista hän ei ruohotasangolta tänään löytäisi, siitä hän oli varma. Hän oli huolehtinut poikasestaan jo monen pitkän viikon ajan ilman että oli juurikaan poistunut risupesästä, joka sijaitsi korkealla yksinäisen kuumeakasian latvuksessa.

Nyt Myrskynratsastajan poikasuntuva oli jo melkein kokonaan karissut ja vaihtunut höyhenpukuun. Pian hän olisi valmis levittämään nuoret siipensä ja kasvaisi vähitellen nimensä veroiseksi uljaaksi kotkaksi. Nyt oli viimein Vapaasiiven vuoro saalistaa. Hän iloitsi saadessaan nousta taas avaralle taivaalle. Hänen kumppaninsa Vahvanokka vartioisi pesää ja poikasta, kunnes Vapaasiipi palaisi poikaselleen lupaamansa herkun kanssa. Nyt täytyi vain löytää jostain varaani.

Vapaasiipi tiesi vain yhden paikan, josta himoitun saaliin tapaisi varmasti, ja se oli Taivasta koskettavana kivenä tunnettu vuori. Kotka kallisti siivenkärkiään ja tähysti suuren idässä kohoavan vuoren suuntaan. Sen utuisen sininen hahmo hämmötti kaukana savannin tuolla puolen. Kun Vapaasiipi liihotteli lähemmäs vuorta, sen väri alkoi muuttua tummemmaksi ja vihreämmäksi, ja lopulta hän saattoi jo erottaa yksittäisiä puita vuoren lakia ja notkelmia peittävästä sankasta metsiköstä. Vehreän lehvästön lomasta kohosi siellä täällä vaaleita kallioharjanteita ja mahtavia kivenjätkäleitä, ja juuri tällaisen järkäleen päältä hän viimein löysi etsimänsä.

Laikukkaan ruskea lisko paistatteli auringossa laakealla kivellä, joka oli kapean puron ja vuorensinämässä ammottavan pimeän luolan välissä. Sen kieli vilahteli verkkaisesti ulos ja sisään. Se ei ehkä ollut kookkain lisko, jonka Vapaasiipi oli saaliikseen saanut, mutta aivan riittävän iso täyttääkseen nälkäisen kotkaperheen vatsat – sekä lisäksi kevyt kantaa kotiin pesässä odottavalle poikaselle ja kumppanille. *Kiitetty olkoon Suuri henki!*

Vapaasiipi kaarteli yhä korkealla vuoren yläpuolella, joten hän tiesi että lisko ei ehtisi edes tajuta mikä sen oli napannut.

Hän veti siipensä suppuun ja korjasi hieman pyrstösulkien asentoa ja syöksyi sitten liskoa kohti tarkalleen auringon suunnasta.

Miten huumaavalta tuntuikaan kiittää pystysuorassa taivaalta alas, sukeltaa viileiden ja höyhenpukua riepottavien virtausten halki. Hän oli jo aivan lähellä, ja laakea kivi tuntui kohoavan huimaa vauhtia häntä kohti. Hän ojensi kyntensä upottaakseen ne uneliaaseen saaliiseensa ja –

– Ja sukelsi arvaamatta keskelle läpitunkemattoman mustaa pilveä, joka sai hänet menettämään syöksynsä hallinnan. Hänen siipensä räpyttelivät epätoivoisina löytääkseen taas tasapainon, mutta ilma oli yhtäkkiä täynnä pienen pieniä olentoja. Niitä oli niin loputtoman paljon, että hän ei enää nähnyt vuorta tai puita lainkaan, saaliista puhumattakaan. Itse ilma tuntui kuohuvan villisti hänen ympärillään. Paniikki valtasi hänen mielensä. Hän haukkoi henkeään ja teki kaikkensa pae-takseen läpitunkevan kimakasti kiljahtelevaa parvea.

Lepakoita. Kuinka hän inhosikaan lepakoita ja niiden puistattavan vastenmielistä kieltä – kuin taivaan kieltä sekaisin sähisevän ruohokielen kanssa! Ympärillä vallitsi niin hämmentävä sekasorto, että kesti kauan ennen kuin Vapaasiipi sai itsensä rauhoittumaan. Lopulta hänen siipensä alkoivat taas totella ja hän puski väkisin synkän pilven läpi räpytelläkseen lähimmän puun oksalle.

Vapaasiipi tärisi raivosta seuratessaan oksaltaan ympärillä riehuvan mustien siipien myrskyn laantumista. Eivät lepakot hänen kimppuunsa tietenkään olleet hyökänneet. Eivät ne olleet lainkaan kiinnostuneita kotkista. Mutta mikä otukset oli saanut lentämään ulos iljettävistä pesäönkaloistaan keskellä kirkasta päivää? Vapaasiipi onnistui saamaan selvää vain

muutamasta kihisevästä kirahduksesta, mutta ei lepakoiden puheessa lopulta tuntunut olevan mitään järkeä. Niitä kaiketi ajoi eteenpäin silmitön pelko ja epätoivo.

”Lentäkää! Lentäkää! Vauhtia! Vauhtia!”

”Liikettä sssiipiin, Hopeahammas!”

”Lentäkää nopeassssti, pian poissss, kauas poissss!”

Vapaasiipi tuijotti ihmeissään parven perään, kun se lipui vähitellen kauempana kohoavan metsäisen harjanteen yli ja katosi lopulta näkyvistä. Hän alkoi jo pohtia, oliko itsekin päästään sekaisin, ja vilkaisi ylös taivaalle.

Ei, aurinko kyllä paistoi yhä korkealta. Mutta mikä kumma oli voinut ajaa lepakot ulos piiloistaan juuri kirkkaimman keskipäivän paahteeseen? Mikä parven oli pelästyttänyt näin pahasti?

Hän käänsi päätään ja ryhtyi tarkastelemaan uteliain silmin kivien takana häämöttävän luolan suuaukkoa. Edes kotkan tarkat silmät eivät kuitenkaan kyenneet läpäisemään kohtaamaansa täydellistä pimeyttä. Kun hän tuijotti luolan mustaa kitaa, sen eloton tyhjyys sai aivan uudenlaisen pelon hiipimään hänen mieleensä. Hyytävät väritykset kulkivat hänen lävitseen, ja hetken ajan hänestä tuntui ettei hän kyennyt liikautumaankaan.

Vapaasiipi kääntyi katsomaan liskoa. Se ei ilmeisesti ollut säikähtänyt lepakoiden eikä edes Vapaasiipeä itseään – vaikka oli täysin selvää, että se oli huomannut hänet. Sen keltaiset silmät vastasivat hänen katseeseensa, ja niissä välähti... mitä ihmettä? Aivan kuin liskon katseessa olisi ollut *pilkallinen* sävy.

Varaanin piittaamaton tuijotus sai Vapaasiiven veren hyytymään. Otuksenhan olisi pitänyt paeta henkensä edestä heti

hänet nähtyään. Nyt se vain lekotteli paikallaan täysin huoltomana, melkein kuin olisi yllyttänyt kotkaa hyökkäämään kimppuunsa... Vapaasiiven pahat aavistukset syvenivät tukahduttavaksi kauhuksi. Hän levitti siipensä ja nousi taas ilmaan.

Vapaasiipi päätti ettei kajoaisi enää liskoon vaikka se kuinka auliisti tarjoutuisi hänen saaliikseen. Häntä aivan puistatti, ja hän kiihdytti vauhtiaan päästäkseen korkeammalle taivaan sineen.

Pimeässä luolassa vaani selvästikin joku. *Ja se ei saa ikipäivänä päästä ulos.* Vapaasiipi tunsu sen luissaan. Hänen alkukantaisimpien vaistojensa viesti oli päivänselvä, ja hän päätti että etsisi saaliinsa sittenkin alhaalta savannilta. Hän tahtoi olla mahdollisimman kaukana luolasta, jonka suojissa vaaniva pahuus säteili synkkää uhkaa ja myrkytti mustalla henkäyksellään ympäröivän Uljasmaan ilman.

LUKU 1

Vatukka Viberselkä istui oliivipuun oksalla ja hankasi laiskasti selkäänsä rungon rosoisesti irvistelevää kaarnaa vasten. Päivä oli toimeton ja leppoisa mutta juuri sellaisia Vatukan päivillä oli tapana muutenkin olla. Ja lopulta juuri laiskat päivät olivat hänestä kaikkein parhaita. Nuorelle gorillaurokselle ei ollut ongelma eikä mikään saada aikaansa kulumaan, sillä metsässä riitti tekemistä. Tiheän vihreän lehtikaton suojissa tuntui olevan loputtomasti mielenkiintoista puuhaa – ja rajattomasti tilaisuuksia pieneen kepposteluun.

Vatukka virnisti. Hän raotti varovasti sormillaan puun oksia ja kurkisti kiiltäväpintaisten lehtien välistä alas. Kyllä, Maapapu Mustaselkä istui yhä oliivipuun juurella kiukkuisen näköisenä ja vilkuili hämmentyneenä puolelta toiselle. Maapapu ei ollut erityisen välkky vanhaksi urokseksi. Hänen olisi pitänyt tajuta jo kauan sitten, mistä hänen päälleen satavat ammuksiset olivat peräisin.

Vatukka poimi uuden kourallisen terttuina kasvavia pieniä mustia hedelmiä. Hän pureskeli keskittyneenä kieltään ja nojautui eteenpäin pudottaakseen oliivit.

Pam! Ne osuivat täydellisesti maaliinsa, suoraan keskelle Maapavun päälakea. Vanha gorilla ärähti turhautuneena ja hieroi päätään samalla kun kääntyi kiukkuisen näköisenä tähystelemään ylös oksistoon. Mutta Vatukka oli ehtinyt jo vetäytyä takaisin lehvästön suojaan. Hän onnistui vain juuri ja juuri tukahduttamaan rinnastaan pulppuavat nauruntyrskähdykset.

Oksa jolla Vatukka seisoi nytkähti hieman ja keinahteli puolelta toiselle. Hän nosti katseensa ja näki sisarpuolensa Kuunliljan, joka oli keinauttanut itsensä naapuripuusta Vatukan luo. Hän hiipi varovasti Vatukan luo tiheään lehvästön läpi mango kädessään. ”Vatukka, mitäs sinä täällä oikein juonit?”

”Nyt en kyllä lainkaan ymmärrä mitä tarkoitat”, Vatukka sanoi ja suuntasi sisarensa hämmästyneen ja täysin viattoman katseen.

”Ymmärrät kyllä ihan hyvin. Etkö ikinä kyllästy kiusaamaan Maapapu parkaa?”

”En.” Vatukka virnisti ilkkurisesti. ”Älä suutu, Kuunlilja. Minä nyt vain satun olemaan erityisen lahjakas keksimään itseleni pikku hupia.” Vatukan katse harhautui siskon kädessä olevan mangon suuntaan. Hedelmä oli niin samettisen sileä ja hehkuvan punakeltainen, että hänen oli pakko aivan nuolaista huuliaan.

”Enhän minä sinulle oikeasti osaa suuttua.” Kuunlilja ojensi mangoa ja hymyili suopeasti. ”Haluatko tämän, pikkuveli?”

”Kysytkin vielä!” Vatukka kurotti sisartaan kohti tarttuakseen hedelmään, ja Kuunlilja pudotti sen hänen odottavaan käteensä.

Tai ainakin yritti pudottaa. Mutta Vatukka yritti vielä siskon kanssa jutustellessaankin vilkuilla alhaalla jupisevan Maapavun suuntaan, ja nyt hänen huomionsa herpaantui juuri pahimmalla hetkellä. Mango luiskahti hänen otteestaan.

”Voi ei!” Vatukka pihautti ja haroi epätoivoisena ilmaa siepatakseen karanneen herkun. Oli kuitenkin jo liian myöhäistä. Mango putosi oksiston sekaan ja alkoi poukkoilla vääjäämättömästi puusta alas. Vatukka tuijotti hedelmän perään, ja sitä mukaa kuin se lähestyi maata, pettymykseen sekoittui aina vain enemmän ja enemmän pelkoa. *Ei se Maapapuun osu... Ei takuulla...*

Mango jysähti voimalla viimeistä oksaa vasten ja sinkoutui siitä suoraan keskelle Maapavun kaljujen laikkujen kirjoamaa päälakea. Vanhan gorillan kalloon iskeytyessään hedelmä murskautui.

”Jaha, no se oli ainakin kypsä”, Kuunlilja totesi.

Maapapu ponnahti pystyyn raivosta ärjyen ja ryhtyi takomaan rintaansa. Hän pyörähti ympäri ja kohottautui runkoo vasten tähystääkseen ylös puuhun. Suuren uroksen naamaa ja nenää pitkin valui keltaista hedelmälihaa, mutta nyt Vatukalla ei ollut aikaa pysähtyä hihittelemään. Oli myös liian myöhäistä yrittää piiloon, sillä Maapavun kiukusta välähtelevät silmät olivat jo tavoittaneet hänen katseensa.

”Voi ei”, Vatukka voihekaisi.

”Sinä!” Maapapu mylvi. Hän kurotti käsillään ylöspäin, tarttui tiukasti kahteen oksaan ja ravisti. Koko puu alkoi huojuua, kun valtava gorilla retuutti sitä kaikin voimin.

”Ohoh!” Kuunlilja huudahti oksalla horjahdellessaan.

”Nyt käy pian huonosti”, Vatukka älähti. Hän yritti kurottaa

otetta seuraavasta oksasta mutta huitaisi ohi ja menetti tasapainonsa.

Jo itse putous oksiston läpi itsessään oli kivulias ja sisälsi monta mojovaa iskua, mutta epäonnistuneen paon aiheuttama häpeä tuntui kolhujakin kipeämmältä. Vatukka jysähti heinikkoon takamus edellä ja parahti tuskasta. Vain silmänräpäystä myöhemmin Kuunlilja tömähti hänen viereensä.

Sisko pomppasi jaloilleen ilmeisen vahingoittumattomana ja tarttui tiukasti Vatukan käsivarteen. ”Juokse!”

Kuunlilja pyörähti ympäri, survaisi rystysensä metsänpohjan pehmeään savimaahan ja säntäsi karkuun neljällä raajalla juosten. Vatukka sen sijaan joutui ennen pakoaan tekemään pikaisen väistöliikkeen – välttääkseen Maapavun villisti viuhuvan kouran – mutta heti kun hän oli onnistunut pyörähtämään pois suuren uroksen ulottuvilta, hänkin pinkaisi metsän sekaan. Maapapu lähti jahtaamaan heitä, mutta vain muodon vuoksi. Muutaman vauhdikkaan loikan jälkeen hän jo luovutti ja pysähtyi puuskuttamaan.

”Sinä hävytön pikku *apina!*” Maapapu karjui ja jysäytti nyrkkinsä voimalla maata vasten. ”Isäsi Juutti Hopeaselkä kuulee tästä kyllä! Odotapa vain!”

”Sen kuin kerrot!” Vatukka huusi nenäkkäästi. ”Ei pelota yhtään!” Samalla hän juoksi Kuunliljan perässä täyttä vauhtia suoraan keskelle kultaselkien joukkoa. Naaraat olivat sukineet toisiaan kaikessa rauhassa, mutta nyt he kääntyivät mulkoilemaan kiukkuisesti kahden keskenkasvuisen gorillan perään. Kukaan ei kuitenkaan yrittänyt pysäyttää heitä.

”Hän luovutti jo!” Vatukka huikkasi sisarpuolelleen, kun he olivat kultaselkien ulottumattomissa. ”Maapapu luovutti ihan saman tieeeeeieiih!”

Vatukan jalan ympärille puristui valtava käsi, joka kiskaisi hänet hetkessä ilmaan. Metsä pyörähti silmänräpäyksessä ylösalaisin, ja pelko kouraisi kipeästi hänen sydäntään. Pian hän kuitenkin huomasi, että nilkkaan ei ollutkaan tarttunut Maa-papu vaan joku muu.

”Kassava Kirkasselkä! Päästä heti irti!” Vatukka kiemurteli ilmassa ja huitoi avuttomana käsillään. ”Laske minut maahan, senkin paksupää!”

”En laske ennen kuin kerrot mitä konnuuksia olet taas menynyt tekemään, senkin pikku riiviö.” Kassavan ilme oli kiukkui-nen ja ankara, kuten lauman johtajuuden aikanaan perivälle urokselle kuului – mutta siitäkin huolimatta silmät vilkahtelivat iloisesti, niin kuin aina.

”En minä ole tehnyt yhtikäs mitään.” Vatukka pani kätensä puuskaan vaikka roikkui yhä ylösalaisin isoveljensä otteessa. Hän otti uhmakkaan ilmeen.

Kassava laski hänet varovasti oikein päin maahan. ”No, mutta yritähän käyttäytyä. Olet jo kolmevuotias, et enää mikään ihan pikkugorilla. Saisit jo opetella kantamaan vastuuta itsestäsi!”

”Minähän olen vaikka kuinka vastuullinen”, Vatukka väinkäsi.

”Sinä olet lähinnä vastuussa kaikista typeristä kolttosista, joita tässä laumassa tapahtuu”, Kassava urahti. ”Alahan mennä nyt siitä. Hus! Äläkä harhaile liian kauas pesästä enää näin myöhään illalla!”

”Kyllä minä pärjään.” Vatukka nousi takajaloilleen ja takoi rintaansa mahtailevasti. ”Olen ihan yhtä vahva kuin mikä tahansa eläin, joka täällä kotivuorella voi tulla vastaan. Etkö

ole muka huomannut miten minulla alkaa jo olla harmaata selässä?” Hän pyörähti ympäri ja osoitti selkäänsä näyttääkseen harmaat karvat Kassavalle.

Vatukan takana oli aivan hiljaista. Hän käänsi päätään ja katsoi veljeään. Kassava oli kumartunut aivan hänen selkäänsä kiinni ja tihrusti sen turkkia otsa rypyssä ja takaraivoaan raaputellen. Kun Vatukka murahti närkästyneenä, veli painoi naamansa vielä lähemmäs, niin että nenä upposi turkin sekaan.

”Ei näy”, Kassavan ääni sanoi vaimeasti karvojen keskeltä. ”Ei ensimmäistäkään harmaata haiventa.”

Kuunlilja nauroi, ja Vatukka tönäisi isoveljen irti selästään. Kassava virnisti leveästi.

”Kuunlilja, emosi etsii sinua”, Kassava sanoi.

”Ai etsiikö? Minä käyn katsomassa häntä.” Kuunlilja hymyili. ”Hei sitten, te kaksi!” Hän kääntyi ja lähti loikkimaan metsän halki.

”Ai niin... Kiitos nyt vielä *oikein* kovasti, Kassava”, Vatukka nurisi. ”Meillä oli juuri hurjan hauskaa Kuunliljan kanssa. Me vain haluttiin vähän piristää toisten päivää. Ei siinä sen kummempaa ollut.”

”En usko että kukaan kaipaa päiväänsä ihan sellaista piristystä. Saisit kiittää Suurta henkeä kun saat elää rauhallista elämää.” Kassava sipaisi Vatukan pörröttävää päälakea veljellisesti. ”Mieti miten jänniä päiväsi olisivat jos asuisitkin alhaalla tasan-golla. Nälkää, tulvia, krokotiilien hyökkäyksiä, jalkaa kaluavia leijonia...”

”Kyllä minä yhden leijonan päihittäisin”, Vatukka tuhahti.

”Hah! Oletko muka edes nähnyt leijonaa?”

Vatukka mulkaisi veljeään myrkyllisesti. ”No, en.”

”Ne ovat aivan hyytävän pelottavia.” Kassavan silmät laajenivat, ja hän nosti kämmenensä pystyyn ja koukisti sormet ikään kuin valtaviksi kynsiksi. ”Kullankeltaisia kuin auringonsäteet ja kaksi kertaa ison gorillan kokoisia. Sitten niillä on iso musta harja pään ympärillä ja häntä, jonka päässä on hirvuinen piikki. Ja punaisina leimuavat silmät ja pitkät terävät syöksyhampaat!”

Vatukka värähti. Hän ei ollut enää lainkaan varma halusiko sittenkään taistella leijonaa vastaan. ”Ai syöksyhampaat ja *lisäksi* piikki hännässä?”

”Jep.” Kassava nyökkäsi. ”Leijona on vaarallinen kummastakin päästä.” Hän hieraisi lempeästi Vatukan päälakea. ”Jos tahdot tehdä jotain hyödyllistä, pikku gorilla, voisit mennä isän pesälle ja viedä hänelle vähän hedelmiä.”

”Eikö isällä ole kiire?” Vatukka nyrpisti nenäänsä. ”Isä ei pidä keskeytyksistä jos hänellä on kiire...”

Kassava pudisti päätään ja hänen ilmeensä muuttui äkkiä vakavammaksi. ”Isä ei ole ollut viime aikoina oma itsensä. Minusta tuntuu että hän arvostaisi seuraasi.” Kassava ojensi veljelleen tertun vihreitä banaaneja ja vinkkasi tietävästi silmäänsä. ”Mutta et sitten pudota niitä isän päähän jos sopii.”

Vatukka virnisti hieman hämillään. ”En pudota.”

Hän hiipi hiljaa metsän läpi isänsä pesän suuntaan. Hän rakasti kyllä isäänsä, tietenkin rakasti, mutta myös pelkäsi häntä hieman. Silloin kun Juutti oli hyvällä ja suopealla tuulella, Vatukka jutusteli hänen kanssaan oikein mielellään. Mutta jos paikalle sattui väärällä hetkellä, luvassa oli yleensä kiukkuinen murahdus tai kipeä läimäys.

Viimeisen lehtiverhon läpi puskiessaan Vatukka näki että isä seisoi selkä häneen päin. Juutti tuijotti mietteläänä metsään

ja hänen valtavat hartiansa olivat aavistuksen verran lyyssä. Hänen väkivahva selkänsä, joka oli lihaksikas ja uskomattoman leveä, ei koskaan lakannut hämmästyttämästä Vatukkaa. Se oli harmaina kiiltelevine karvoineen todella vaikuttava näky.

Vatukka seisahtui ja painoi rystysensä tukevasti metsänpohjaa peittävään karikkeeseen. Hän tunsu rintansa paisuvan ylpeydestä. Hän ei kenties ollut Kassavan tapaan kirkasselkä ja Juutin manttelinperijä, lauman tuleva suojelija, mutta siitä huolimatta hän oli tämän ylvään johtajauroksen jälkeläinen.

Juutti vaikutti hyvin keskittyneeltä ja seiso i paikallaan täysin liikkumatta. Kun Vatukka hiipi lähemmäs, hän huomasi isänsä mutisevan itsekseen vaimealla äänellä. Hänestä alkoi tuntua että Kassava oli ehkä erehtynyt. Kenties hänen olisi sittenkin paras vain kääntyä takaisin ja palata samaa tietä kuin oli tulutkin...

Ei, se oli täysin naurettava ajatus. Isä oli yksin, joten ei hänellä selvästikään ollut mikään laumaa koskevaa kiireinen asia tai neuvottelu kesken.

”Isä?” Vatukka sanoi.

Juutti ei kääntynyt heti, ja Vatukka rypisti otsaansa huolestuneena. Tavallisesti Juutti aivan huudahti ilosta kuullessaan nuoremman poikansa tulevan ja virnisti hänelle iloisesti – niiläkin kerroilla kun alkoi heti seuraavaksi nuhdella Vatukkaa häiritsemisestä.

Pitkän odotuksen päätteeksi Vatukka näki Juutin olkapään nytkähtävän, ja isän mutina katkesi terävästi. Juutti käänsi päätään ja hätkähti nähdessään Vatukan. Hän pyörähti ympäri.

Hänen tummissa silmissään oli lasittunut ja etäinen katse eikä hän sanonut mitään. Vatukkaa alkoi äkkiä jännittää ja

hän hivuttautui lähemmäs laskeakseen vihreät banaanit isänsä jalkojen juureen. Juutti ei vielääkään liikahtanut paikaltaan. Hän vain rapsutteli rannettaan kohdasta, johon pikkuruinen käärme oli häntä joitain päiviä aiemmin purrut.

”Mitä laumalle kuuluu?” Juutti kysyi hajamieliseen sävyyn.

Jonain toisena päivänä Vatukka olisi saattanut kertoa mangon kanssa sattuneesta kommelluksesta, mutta nyt hänestä tuntui että isä ei ollut vitsailutuulella. Juutti tuntui kaiken kaikkiaan oudon poissaolevalta.

Kaipa isällä sittenkin on jonkinlainen tärkeä asia pohdittavanaan.

”Hyvää”, hän vastasi. ”Toin sinulle syötävää, isä.”

Juutti vilkaisi banaaneja mutta käänsi katseensa heti pois ja raapi taas käsivarttaan.

Käden iho näytti kipeältä ja punoittavalta, ja Vatukka yllättyi huomattessaan että haava ei ollut vielä parantunut. Vatukan emo oli aikoinaan menehtynyt haavan takia. Hän oli saanut haljenneesta puun oksasta ikävän viillon nahkaansa, ja haava oli ärtynyt aina vain pahemmaksi kunnes emo oli lopulta voinut niin huonosti ettei pystynyt enää syömään. Vatukan isä ja isovelit eivät olleet antaneet Vatukan tavata emoa viimeisinä päivinä, mutta hän muisti tuskaisen vaikeroinnin, joka oli kantautunut kauempaa metsästä missä kultaselät hoitivat emoa. Vatukka oli yrittänyt puhua Suurelle hengelle, rukoilla sitä säästämään emon, mutta emo oli kuollut siitä huolimatta.

”Pitäisikö sinun pyytää jotakuta kultaselistä katsomaan kätäsi?” hän kysyi.

”Hmrrh. Ei hopeaselkä voi itkeä jokaista mitätöntä naarmua kultaselille kuin mikäkin pikku poikanen.” Juutti mulkaisi

häntä äkäisesti. ”Minun on näytettävä muille että olen vahva. Se on välttämätöntä koko lauman kannalta. Opit sen kyllä itsekin sitten joskus.”

Vatukka tunki häpeään polttavan rintaansa. Hän nyökkäsi. ”Niin, isä. Tiedän kyllä. Olet ihan oikeassa.”

Nyt Juutti viimein väläytti edes puolittaisen hymyn. ”Minä olen aina oikeassa, Vatukka.”

Niin isä tosiaan aina olikin, Vatukka ajatteli. Ja vaikka hän yritti aina isotella Kassavan ja Kuunliljan edessä, hän ei osannut lainkaan kuvitella kasvavansa vielä joskus isänsä kaltaiseksi väkivahvaksi ja itsevarmaksi hopeaseläksi.

Juutti tuijotti yhä poikaansa muttei sanonut mitään. Hän ei selvästikään ollut juttutuulella vaikka Kassava oli niin väitännyt. Vatukka painoi päätään kunnioittavasti. ”Minä tästä menen sitten.”

Juutti nyökkäsi. Hän kääntyi taas tuijottamaan metsään, mutta kun Vatukka alkoi tehdä lähtöä, hän vilkaisi vielä kerran olkansa yli.

”Kiitos banaaneista”, hän mutisi.

Vatukka tunki olonsa hieman apeaksi palatessaan takaisin muun lauman luo. Hopeaselän elämä ei selvästikään ollut pelkkää hauskanpitoa ja toisten komentelua. Hänen kävi isäänsä sääliseksi. Juutin piti aina mieltä lakkaamatta lauman turvallisuutta eikä hän voinut koskaan ottaa rennosti ja vetää vain lonkkaa. *On oikeastaan vain hyvä että minusta ei tullut kirkasselkää*, hän tunnusti salaa mielessään. Laumanjohtajan vastuullisen tehtävän perisi hänen sijastaan isovelji Kassava. *Voi Kassava parkkaa.*

Hän toivoi että olisi voinut auttaa veljeään jollain tavoin – ja isäänsä tietenkin myös. Mutta miten muka? *No, voisit kai*

esimerkiksi alkaa harjoitella laumanpuolustustehtäviä sen sijaan että vain leikit kaiket päivät. Koska saapuvilla ei ollut varteenotettavia vihollisia, hän arveli että voisi hyvin kokeilla taistelutaitojaan johonkin itseään pienempään harjoitusvastustajaan... Vatukka alkoi tähystellä ympärilleen ja jonkin matkaa metsän läpi edettyään hän huomasi punakeltaisen välähdyksen. Maassa touhuili kaijanen, joka etsi siemeniä metsänpohjan karikkeen seasta.

Vatukka kurtisti kulmiaan ja ärähti möreästi. Hän jysäytti nyrkkinsä maata vasten ja paljasti kulmahampaansa. ”Hei, sinä! Olen leijona. Etkö näe syöksyhampaitani? Lähde pakoon kun vielä voit!”

Lintu vilkaisi häntä syrjäsilmillä. Se ei näyttänyt erityisen pelokkaalta mutta pyrähti hieman kauemmas. Vatukka lähti hiipimään uhkaavasti vastustajansa perään. Kaijanen näytti ärsyyntyneeltä. Se hypähteli ja räpytteli syvemmälle metsään, ja hän seurasi perässä hartiat köyryssä ja mielikuvitusharjaansa ravistellen.

Kaijanen vihelsi harmistuneena ja pyrähti taas kauemmas, mutta Vatukalla alkoi olla hauskaa, eikä hänelle tullut mieleenkään lopettaa leikkiään. Hän kohotti päätään, kuvitteli heilauttavansa valtavia veren tahrimia syöksyhampaita ja karjaisi hurjasti.

Lintu tuijotti häntä vihaisesti pienen aukion toiselta reunalta.

”Nyt jäit kiikkiin!” Vatukka ärähti. Hän loikkasi aukion poikki – ja törmäsi kesken hyppynsä päin vaaleaa ja karvaista hahmoa, joka syöksyi esiin toista puolta reunustavien puiden suojista. Vatukka jysähti maahan yhdessä keltaisen, laikukkaan

otuksen kanssa, ja heidän raajansa sotkeutuivat toisiinsa. Vatukka kuuli kuinka kaijanen lehahti lentoon ja päästi luriuksen, joka kuulosti hieman naurulta.

Keltainen otus ulvahti pelästyneenä ja potki Vatukan irti. Sitten se kyyristyi uhkaavaan hyökkäysasentoon. Nuori gorilla kompuroi kiireesti jaloilleen ja kääntyi kohtaamaan vastustajansa silmästä silmään. Hetken aikaa kumpikin eläin puuskutti ja tuijotti toista.

Se on oikea leijona! Vatukka ajatteli kauhuissaan.

Otus ei ollut *ihan* sellainen kuin Kassava oli sanonut. Sillä ei ollut harjaa eikä syöksyhampaita, ja kun Vatukka vilkaisi pelokkaasti sen ilmassa viuhuvan hännän suuntaan, hän ei erottanut minkäänlaista piikkiä. Peto oli myös todella paljon pienempi kuin hän oli kuvitellut. Siitäkin huolimatta hän arveli, että hänen edessään oli nyt leijonamaisiin eläin, jonka hän oli eläessään nähnyt.

Hän kohottautui polvet tutisten takajaloilleen ja irvisteli hurjasti. Otus laski hartiansa kyyryyn ja näytti omat pitkän ja vaarallisen näköiset kulmahampaansa.

”Mitä sinä oikein kuvittelet tekeväsi?” otus sähisi. ”Pilastusretkeni! Etkö tiedä, että kohta tulee jo pimeää? Sinun pitäisi olla tähän aikaan turvallisesti kotipesässä kirppujasi raapimassa.”

”Ai kirppuja? Katsoisit omaa turkkiasi!” Vatukka ärisi niskakarvat pystyssä. ”Ei minua mikään ruma vanha kapinsyömä leijona komentele!”

”Leijonako?” Peto päästi käheän ja pilkallisen puuskahduksen. ”Olen leopardi. Ei vuorilla elä leijonia, hölmö! Eivät ne tänne uskalla tulla!” Sitten hän nauroi taas.

GORILLA,

jolla on tappava salaisuus.

LEOPARDI,

joka on kokenut kauhean menetyksen.

GASELLI,

jonka oma lauma on hylännyt.

Oudot tapahtumat herättävät Uljasmaan asukkaiden epäilykset. Tekeillä on jotain pahaenteistä, ja kolme nuorta eläintä joutuu astumaan tuntemattomille poluille selvittääkseen, mistä on kyse.

"Nopeaa ja helppoa luettavaa!!!! 5 tähteä 5:stä!!!!!!!"

@kkbooks1214

KUULE SAVANNIN KUTSU

Lue myös sarjan aiemmat osat:

Suomentanut Ville Viitanen

www.wsoy.fi

NBA.2 | ISBN 978-951-0-49454-7

